

Dromen van water

Els Vanlauwe

Dromen van water

Els Vanlauwe

This book is for sale at

<http://leanpub.com/dromenvanwater>

This version was published on 2014-01-26

This is a [Leanpub](#) book. Leanpub empowers authors and publishers with the Lean Publishing process. [Lean Publishing](#) is the act of publishing an in-progress ebook using lightweight tools and many iterations to get reader feedback, pivot until you have the right book and build traction once you do.

©2013 - 2014 Els Vanlauwe

Tweet This Book!

Please help Els Vanlauwe by spreading the word about this book on [Twitter](#)!

The suggested hashtag for this book is [#dromenvanwater](#).

Find out what other people are saying about the book by clicking on this link to search for this hashtag on Twitter:

<https://twitter.com/search?q=#dromenvanwater>

Dromen van water

Omslagfoto: Els Vanlauwe

Tekst: Els Vanlauwe

Digitalisering: Christophe Ketels

Elke situatie of personage is ontsproten aan de inspiratie van de auteur. Elke gelijkenis met reële voorvallen of personen berust louter op het toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan allen die anderen meehelpen groeien tot wie ze werkelijk zijn, zodat iedereen de kans krijgt om het leven uit te bouwen dat zijn of haar persoonlijkheid weerspiegelt.

Ik hoop dat je ervan geniet!

Liever een boek om vast te houden?

Dit boek is ook in gedrukte vorm beschikbaar.

ISBN 978-16-1627-334-7

Neem eens een kijkje op <http://www.zenspiratie.be>

Heb je een droom? Ga er dan voor en vind jezelf!

Woord vooraf

Een tiental jaar geleden waren een vriendin en ik aan het kletsen over de dingen van alledag. Wat ons was overkomen. Wat we planden voor de komende week.

Toen vroeg de vriendin: 'Waarom schrijf jij geen boek? Zoals jij de dingen omschrijft. Je zou me zelfs boeien met je boodschappenlijstje!'

Ik hou erg van boeken. Al van kindsbeen af. Maar er zelf één schrijven... dat zou ultiem zijn.

Toch zou ik er nooit zijn aan begonnen zonder haar opmerking.

Zij zag iets in mij dat ik nog niet in mijzelf zag.

Ik ging achter de pc zitten en begon een verhaal. Het liet me niet meer los.

Soms bleef het maanden liggen om te bezinken en plots dook het weer op. Het was een beetje als een puzzel. Soms was het lang zoeken naar het ontbrekende stukje.

Uiteindelijk zijn alle stukjes op hun plaats terechtgekomen. Samen vormen ze deze novelle.

1

September 1990, het is 8.10 u., de grauwe lucht trekt zich samen boven het pittoreske Brugge. Reeds beginnen de eerste druppels te vallen. Merel stapt uit de overvolle bus en versnelt haar tred in de richting van het statige klooster dat minstens 3 jaar lang haar studie-oord zal worden. Het lijkt niet te staan waar het hoort. Merel dacht eerder aan een ruim plein met veel groen waarin het gebouw zou pronken. Maar het staat midden in een smalle straat waar rijhuizen op elkaar staan gepropt. Net alsof alle andere huizen zo dicht mogelijk in de buurt van het oude klooster willen komen om een sprankeltje van zijn prestige te kunnen meepikken om hun eigen uitstraling wat op te krikken. Merel moet even het hoofd achterover buigen om de gevel te kunnen zien. De vele trappen die naar de deur leiden maken het gebouw nog hoger. De regendruppels spatten haar in het gezicht als tranen die ze niet heeft geweend. Ze voelen koel aan, en ze smaken natuurlijk niet zout.

Zo rustig mogelijk begint Merel de trappen te beklimmen.

Ze stapt de grootse inkomhal binnen wanneer de zondvloed echt begint. Luid tikt de regen tegen de kleine glasramen.

Aan een zwart gelakte piano blijft ze even staan om de binnenstromende medestudenten gade te slaan die hier net zo nieuw en onwennig zijn als zijzelf. Voor ze het weet raakt ze aan de praat met een tenger uitziend meisje, nogal

klein van gestalte dat daarnet nog argwanend, bijna wild, rondkeek.

‘Hey, ik ben Merel, en wie ben jij?’ hoort Merel zichzelf zeggen. Haar hart bonkt in haar keel en hoe ze ook slikt, haar mond blijft kurkdroog aanvoelen.

Het meisje mompelt iets in de aard van: ‘Lynn’, terwijl ze haar sigaret uitdooft op de mooi geglazuurde zwart-wit tegels.

‘Ik kom de opleiding kleuteronderwijzeres volgen.’

‘Welnu! Ik ook!’ antwoordt Merel vrolijk.

Ze is blij dat ze een gesprek kan aanknopen. Ze voelt zich de koning te rijk. Dit is een eerste overwinning. De rest zal even vlot gaan, denkt ze.

Even blijft het stil tussen de twee jonge dames. Er is alleen nog het geluid van de kletterende regen en de stemmen van andere studenten die boven het gekletter uit proberen te komen. Merel en Lynn kijken naar de meute jongeren die in de prachtige hal met gesierpleisterde muren staan te lachen en te praten.

‘Ken jij hier iemand?’ vraagt Lynn terwijl ze met haar kin de richting van het rumoer aanwijst. Ondertussen heeft ze een tweede sigaret opgestoken. De rook blaast ze nonchalant de hal in.

Ze stelt zich cool op, maar haar trillende mondhoeken geven haar zenuwachtigheid prijs, dat ziet Merel wel.

Merel schudt haar hoofd. 'Neen, niemand...' zegt ze bijna beteuterd.

'Nou, dan hebben we elkaar al,' gaat het meisje verder. 'Ik zit hier op kot, wat verderop, en jij?'

In haar ene neusvleugel zit een piepklein steentje te glinsteren.

'Ik zit op peda, vlakbij het station.'

Er worden nog wat oppervlakkigheden uitgewisseld. Samen met een hele horde bestemmingen worden ze een zaal binnengeloodst. Hiervoor zijn ze gekomen, voor een informatieve dag. Morgen pas beginnen de lessen.

Merel en Lynn komen helemaal achterin de zaal terecht.

'Dus jij zit op peda?' vraagt Lynn nadat ze een stoel hebben gevonden.

Merel knikt en tuurt zenuwachtig de zaal in.

'Wat is dat dan, peda?'

'Oh, dat is een soort internaat. Je kan er vrij in en uit tot rond twaalf. De opvoeders zorgen voor maaltijden en voor orde, maar je hebt je eigen kamer waarin je je eigen leven kan leiden,' legt Merel bijna verveeld uit.

Ze is nog niet helemaal verzoend met dat peda-gedoe. Ze wil liever elke dag naar huis.

'Geef mij maar een kot!' lacht Lynn. 'Niemand die op je vingers kijkt. Waarom kom je niet eens een keertje langs, na de les?'

Zo ziet ze er wel uit, vindt Merel. Opscheppen over vrijheid en je eigen boontjes doppen.

‘Goed,’ antwoordt Merel gemaakt enthousiast .

Ze zijn in een eerder kaal lokaal terecht gekomen. Hier staan alleen spullen die strikt noodzakelijk zijn. Helemaal anders dan in de grote inkomhal. Langs de muren staan banken, netjes naast elkaar. Alle stoelen zijn bezet. Aan Merels linker zijkant is er een muur van glas van waaruit je een prachtig zicht op de stad hebt als het niet regent.

Achter haar staat er een andere muur met wit gelakte ingebouwde kasten.

Aan geen enkele muur hangt er iets, behalve een immens bord vlak voor haar.

Binnen in haar hoofd voelt ze haar hart bonken, steeds luider en luider.

Zenuwachtig gelach en gepraat van de anderen kan het gebonk amper overstemmen. En al helemaal in de verte hoort ze nauwelijks nog de regendruppels tegen de ramen pletsen.

Dat is niet alleen te wijten aan het gebonk in haar hoofd... haar oor doet zo vreemd.

Merel heeft sinds een paar weken last van vreemd water dat uit haar rechteroor loopt.

Nu is ze wel al wat gewoon met dat oor, want ze moet er al mee omgaan van sinds ze het zich kon herinneren: geen water over haar hoofd, niet zo goed horen en nooit mee

zwemmen met haar vriendjes in de klas, want dat mocht niet.

Soms maakte ze er wel grapjes over, over dat – kijk uit voor water – gedoe. Ze leek wel een *gremlin*. Geef het water en het verandert in een verschrikkelijk monstertje!

Nu ja, een monstertje is ze een paar weken geleden dus niet geworden.

Merel zet zich in de zomermaanden al enkele jaren in als begeleidster van de kleinsten op het plaatselijke speelpleintje van haar dorp. Tijdens die speelpleinwerking had een kleuter wat water over haar hoofd gespat tijdens een waterspelletje.

Merel had het wel gevoeld: de beklemmende angst, help water over mijn hoofd, maar er was niet echt iets gebeurd.

Het gebeurde pas een paar dagen later.